

Arrest

nr. 313 468 van 25 september 2024
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 20 september 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging (en de nietigverklaring) te vorderen van de beslissing tot terugdrijving van 14 juli 2024.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 juli 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de volgende beslissing, die thans wordt bestreden:

“TERUGDRIJVING

Op 14/07/2024 om 15:41 uur, aan de grensdoorlaatpost DAC LPA BRU-NAT GC/VVR, Luchthaven ZAVENTEM,
werd door ondergetekende D. C. (...)

de heer/mevrouw
achternaam A. S. (...) voornaam N.(...)
geboren op (...) te (...) geslacht (m/v) vrouw
die de volgende nationaliteit heeft SYRIE wonende te

Zonder geldig reisdocument.

houder van het document   nummer
afgegeven te   op
houder van visum nr   van het type   afgegeven door
geldig van   tot
voor een duur van   dagen met het oog op:

afkomst uit Amman met RJ141 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht)

, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem(haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

X (A)   is niet in het bezit van een geldig reisdocument/van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid, 1°/2°)²

(...)

X (C)   is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)²
Reden van de beslissing: Bij aankomst is betrokkene niet (meer) in het bezit van enig geldig visum of visum vervangende machtiging tot verblijf.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid *ratione temporis* van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij op dat het beroep manifest laattijdig voorkomt en er *in casu* geen sprake is van overmacht. Het feit dat verzoekende partij een vordering instelt met een middel op grond van artikel 3 van het EVRM, betekent niet dat artikel 39/82 §4 alinea 2 van de Vreemdelingenwet niet moet gerespecteerd worden.

2.2. Het kan niet ter discussie worden gesteld dat de *in casu* bestreden beslissing tot teruggrijping een teruggrijpingsmaatregel is.

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, waarnaar overigens in de akte van kennisgeving uitdrukkelijk wordt verwezen, bepaalt het volgende: *"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."*

Uit het administratief dossier blijkt dat ten aanzien van de verzoekende partij op 14 juli 2024 een beslissing tot teruggrijping werd getroffen. Overeenkomstig artikel 39/82, § 4, tweede lid, *juncto* artikel 39/57, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet beschikte de verzoekende partij over een beroepstermijn van tien dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen. Het is niet betwist dat de

bestreden beslissing op 14 juli 2024 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht. De *dies a quo* wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. De verzoekende partij beschikte bijgevolg tot en met 24 juli 2024 om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te leiden. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts via J-BOX op 20 september 2024 aan de Raad overgemaakt.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend.

Voorts merkt de Raad op dat de verzoekende partij ook geen andere haar ter beschikking staande beroepsmogelijkheid heeft aangewend tegen de bestreden beslissing. De termijn om een gewone vordering tot schorsing en een annulatieberoep in te dienen is reeds verstreken sedert 13 augustus 2024, zodat de Raad niet anders kan dan vast te stellen dat deze beslissing inmiddels definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

De beroepstermijnen bepaald in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet zijn van openbare orde en moeten strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg onontvankelijk *ratione temporis*.

Van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid kan enkel worden afgezien wanneer een verzoekende partij aantoont dat zij wegens overmacht werd verhinderd haar verzoekschrift tijdig in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506). Overmacht moet worden aangetoond en kan niet worden vermoed.

2.3. Met betrekking tot de ontvankelijkheid *ratione temporis* van haar beroep stelt de verzoekende partij: het volgende in het verzoekschrift:

« Concernant la recevabilité ratione temporis, la décision de refoulement a été notifiée à la requérante le 14 juillet 2024 de sorte que le délai légal prévu à l'article 39/82 de la loi du 15 décembre 1980 pour contester cette décision est dépassé.

De ce fait, il convient alors de considérer la question de savoir si une norme supérieure à la norme consacrant ce délai permet d'écarter son application.

À ce titre, il convient de rappeler que le principe du respect de la hiérarchie des normes impose l'écartement des dispositions nationales contraires aux dispositions de la Convention européenne des droits de l'Homme1 :

« Par un arrêt de principe rendu en 1971,2 la Cour de cassation a jugé que toutes les juridictions avaient le pouvoir (et même le devoir) de refuser d'appliquer une norme législative contraire à une disposition conventionnelle ayant reçu l'assentiment du législateur conformément aux exigences constitutionnelles et ayant effet direct dans l'ordre juridique belge. En 2004, elle a explicitement appliqué le même principe aux dispositions constitutionnelles en jugeant qu'un traité ayant effet direct, en l'occurrence, la Convention européenne des droits de l'homme, a primauté sur la Constitution3 ».

Concernant cette question, il doit être constaté que le recours ouvert par l'article 39/82 de la loi du 15 décembre 1980 ainsi que la possibilité de réactiver ce recours par voie de mesures provisoires dans le cadre d'une procédure en extrême urgence, ne constituent pas, dans le cas d'espèce, des recours effectifs contre la mesure de renvoi dont fait l'objet la requérante.

Tout d'abord, l'article 39/82, § 1er de la loi du 15 décembre 1980 ouvre un recours en suspension ordinaire qui doit être introduit contre la décision de refoulement dans les dix jours lorsque l'intéressé est maintenu dans un lieu déterminé conformément à l'article 39/2 de la même loi :

« Lorsqu'un acte d'une autorité administrative est susceptible d'annulation en vertu de l'article 39/2, le Conseil est seul compétent pour ordonner la suspension de son exécution. La suspension est ordonnée, les parties entendues ou dûment convoquées, par décision motivée du président de la chambre saisie ou du juge au contentieux des étrangers qu'il désigne à cette fin. (...) Lorsque le requérant demande la suspension de l'exécution, il doit opter soit pour une suspension en extrême urgence, soit pour une suspension ordinaire ».

Concernant ce recours, la décision de refoulement peut être mise à exécution sans que Votre Conseil n'ait encore statué sur le pourvoi. Comme il sera expliqué ci-après, pour qu'il soit statué sur ce recours dans des temps utiles, l'intéressé devrait alors demander à Votre Conseil de statuer sur le recours par voies de mesures provisoires une fois qu'à l'issue de la procédure d'asile, le refoulement est à nouveau exécutoire.

En effet, l'article 39/85, § 1er permet à la personne faisant l'objet d'une mesure d'éloignement ou de refoulement de demander à Votre Conseil, par voie de mesures provisoires, de statuer dans les meilleurs

délais sur la requête en suspension ordinaire, introduite préalablement à l'encontre de la décision de refoulement, lorsque l'exécution de la décision devient imminente :

« Lorsque l'étranger fait l'objet d'une mesure d'éloignement ou de refoulement dont l'exécution devient imminente, en particulier lorsqu'il est par la suite maintenu dans un lieu déterminé visé aux articles 74/8 et 74/9 ou est mis à la disposition du gouvernement, l'étranger peut, par voie de mesures provisoires au sens de l'article 39/84, demander que le Conseil examine dans les meilleurs délais une demande de suspension ordinaire préalablement introduite, à condition qu'elle ait été inscrite au rôle et que le Conseil ne se soit pas encore prononcé à son égard. Cette demande de mesures provisoires doit être introduite dans le délai visé à l'article 39/57, § 1er, alinéa 3 ».

À cet égard, la requérante souhaite en plus apporter l'illustration du caractère inadapté des mesures provisoires lorsqu'un grief tiré de l'article 3 de la CEDH est invoqué concernant l'envoi d'une personne vers un pays autre que son pays d'origine.

En premier lieu, il est renvoyé à ce passage de l'arrêt Singh qui met en lumière le caractère inadapté des mesures provisoires et non conformes à l'article 13 de la CEDH :

“95. A supposer qu'une réactivation du recours par le jeu des mesures provisoires prévues par l'article 39/85 de la loi (paragraphe 37) ait été une possibilité pour les requérants de faire examiner leurs craintes une fois la destination fixée, la Cour constate que le Gouvernement ne fournit aucun exemple de jurisprudence démontrant qu'il s'agissait d'une voie présentant un degré suffisant de certitude en pratique. Au demeurant, la Cour note que la mesure d'éloignement qui fut délivrée aux requérants indiquait textuellement qu'un éventuel recours devait être introduit par voie de requête, dans les trente jours de la notification de cette décision (paragraphe 8). Il lui semble également clairement ressortir de l'article 39/80 de la loi sur les étrangers (paragraphe 35) que le recours contre la mesure d'éloignement est à introduire préalablement à l'issue du recours en plein contentieux dans le cadre de la procédure d'asile.

96. Ensuite, même en supposant que les requérants aient introduit un recours en annulation contre la mesure d'éloignement une fois que celle-ci fut devenue exécutoire et que la destination de transfert fut déterminée, la Cour s'interroge, avec les requérants, sur l'utilité pratique d'un tel recours. En effet, il lui apparaît que, de fait, leurs craintes liées à un retour en Afghanistan avaient été « épuisées » par le refus du CGRA puis du CCE de considérer que les requérants avaient la nationalité afghane et donc d'examiner le bien-fondé de leurs griefs tirés de l'article 3. Si l'effectivité d'un recours ne dépend certes pas de la certitude d'avoir une issue favorable, l'absence de toute perspective réaliste d'obtenir un redressement approprié pose problème selon l'article 13 (M.S.S., précité, § 394). Or, la Cour n'aperçoit pas quels arguments spécifiques les requérants auraient pu invoquer pour éviter un retour en Afghanistan via la Russie.

97. La Cour n'estime pas nécessaire de se prononcer sur la possibilité qu'avaient les requérants de saisir le juge judiciaire. Il lui suffit de constater que les recours dont il est question ne sont pas suspensifs de plein droit de l'exécution de la mesure d'éloignement et ne remplissaient donc pas une des exigences requises par l'article 13 de la Convention combiné avec l'article 3^o4.

Encore, la décision de refoulement n'est prise qu'une seule fois par l'administration de la partie défenderesse au cours du parcours du demandeur d'asile. N'étant par exemple pas prise ultérieurement, notamment au moment où la mesure de refoulement reprend son plein effet, l'intéressé ne peut introduire les recours ouverts pour ce type de décision et se prévaloir d'une potentielle violation de l'article 3 de la CEDH portant précisément sur le renvoi dans le réel pays de destination.

Or, lorsqu'est en jeu un des droits consacrés par la Convention européenne des droits de l'Homme, le justiciable doit pouvoir bénéficier d'un recours effectif au sens de l'article 13 de la CEDH. Et, lorsque l'un des droits fondamentaux en question est un droit ne souffrant aucune dérogation selon l'article 15 de la CEDH, soit les droits consacrés par les articles 2 et 3 de la CEDH, le justiciable doit pouvoir les invoquer à tout moment pour autant qu'il expose un grief pas manifestement non fondé.

Pour cette raison il est demandé d'écarter l'application du délai de 10 jours ouvert à l'article 39/82, §4, alinéa 2 de la loi du 15 décembre 1980 ou à tout le moins de considérer qu'une décision implicite de refoulement a été prise une fois que la mesure de refoulement a repris ses effets après que le délai de recours ouvert contre la décision prise par le CGRA sur la demande d'asile s'est écoulé (pièce 2), soit en date du 10 septembre 2024 et que le délai prescrit à la disposition précitée ne court qu'à partir de ce moment-là. Et ce dans le respect du principe de la hiérarchie des normes qui impose l'écartement des dispositions nationales contraires aux dispositions de la Convention européenne des droits de l'Homme.

En ce sens, le présent recours doit tout de même être déclaré recevable *ratione temporis* et il est alors demandé à Votre Conseil de suspendre l'exécution de la mesure concernée aux fins de statuer sur le présent recours utilement en application de l'article 39/70 de la loi du 15 4 CEDH, Singh et autres c. Belgique, 2 octobre 2012, §§ 95-97. décembre 1980.

Enfin, la Cour européenne des droit s de l'Homme a récemment indiqué se prononcer prochainement sur l'absence de recours effectif allégué dans de telles circonstances dans le cadre d'une affaire similaire (pièce 3). »

2.4. Blijkens haar betoog is de verzoekende partij van oordeel dat de wetsbepaling betreffende de beroepstermijnen buiten toepassing moet worden verklaard indien hogere rechtsnormen dit vereisen.

Volgens de verzoekende partij kon zij slechts op het ogenblik van de daadwerkelijke tenuitvoerlegging weten naar welk land zij zou worden teruggedreven, terwijl een dergelijke teruggrijping naar haar oordeel een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zij beweert dat zij eerder niet in de mogelijkheid verkeerde een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid of een vordering tot gewone schorsing in te dienen omdat het land van bestemming volgens haar onbekend was waardoor er sprake zou zijn van een schending van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uit artikel 13 van het EVRM.

Aldus komt het standpunt van de verzoekende partij erin te wezen op neer dat de overmacht erin bestaat dat zij onmogelijk kon achterhalen dat het land van bestemming van de teruggrijpingsbeslissing zou samenvallen met het land van waaruit zij het Schengengebied inreisde vooraleer haar in Zaventem de toegang tot het grondgebied werd geweigerd. Deze vermeende onduidelijkheid kan echter onmogelijk als overmacht worden gekwalificeerd. De verzoekende partij zelf is immers het best geplaatst om duidelijkheid te scheppen over haar land(en) van nationaliteit, eventuele landen van eerder verblijf en de transitlanden waar zij passeerde alvorens zich te presenteren aan een buitengrens van het Schengengebied.

2.5. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de verzoekende partij, die verklaarde van Syrische nationaliteit te zijn op 14 juli 2024 vanuit Amman (Jordanië) naar België reisde. De Raad ziet niet in waarom het voor de verzoekende partij onmogelijk was om binnen de door de wet voorziene beroepstermijn alle mogelijke bezwaren te formuleren, zowel in geval van terugkeer naar haar land van herkomst, als in geval van een teruggrijping naar het (transit-)land van waaruit zij de Schengenzone was ingereisd of het land waar zij, desgevallend, voor het eerst aan boord ging bij een (private) vervoerder.

2.6. Louter ten overvloede stipt de Raad aan dat de verzoekende partij in haar eerste en enig middel de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM in geval van een teruggrijping naar Jordanië. Hierbij haalt zij de Jordaanse wetgeving aan die voorziet in detentiemogelijkheden voor vreemdelingen die zich zonder de nodige documenten ophouden op het Jordaanse grondgebied en op het gegeven dat onder andere Syriërs op arbitraire wijze zouden worden teruggedreven naar Syrië. De verzoekende partij toont evenwel niet aan dat de Jordaanse regelgeving, die illegale binnenkomst en illegaal verblijf sanctioneert, automatisch strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont evenmin aan dat zij bij aankomst in Jordanië meteen zal worden gedetineerd. Wat betreft haar hypothetische bewering inzake een potentiële detentie in Jordanië wegens een illegale binnenkomst en illegaal verblijf in Jordanië ziet de Raad voorts niet in waarom de verzoekende partij het grondgebied van Jordanië zou willen of moeten betreden vermits dit een transitbestemming is. De verzoekende partij maakt het geenszins aannemelijk dat zij zal worden opgesloten in Jordanië en nog minder dat dit zal gebeuren in mensonterende of vernederende omstandigheden. Bovendien blijkt uit niets dat het voor haar onmogelijk zou zijn om vanuit Jordanië door te reizen naar een land waar zij wel een verblijfsrecht geniet of de nationaliteit heeft.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij vanuit Jordanië zal teruggedreven worden naar Syrië, gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat de Raad bij arrest van 10 september 2024 met nummer 312 781 haar niet als vluchteling heeft erkend, en haar ook de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd heeft. Waar zij in haar verzoekschrift wijst op het mogelijk geweld waar zij als vrouw slachtoffer van kan worden bij een terugkeer naar Syrië, en meer bepaald als zij ondervraagd wordt, beperkt de verzoekende partij zich tot een algemeen betoog en citeert uit landeninformatie. Met dit betoog gaat de verzoekende partij voorbij aan hetgeen reeds in het arrest van 10 september 2024 met nummer 312 781 uiteengezet werd met betrekking tot de concrete situatie van de verzoekende partij: *“8.8. In zoverre verzoekster een vrees opwerpt als terugkeerder uit het buitenland, wijst de Raad op het volgende.*

8.8.1. Uit een lezing van alle beschikbare landeninformatie blijkt dat het feit Syrië te hebben verlaten implicaties kan hebben voor de behandeling van een individu bij terugkeer naar Syrië (EUAA, Country Guidance Syria van april 2024, p. 16-19; EUAA “Syria: Targeting of individuals” september 2022, p. 31; Algemeen Ambtsbericht Syrië, augustus 2023, p. 79-90; UNHCR, International Protection Considerations with regard to people fleeing the Syrian Arab Republic, maart 2021, p. 112-115; EASO “Syria Situation of returnees from abroad”, juni 2021, p.1-22).

Hoewel het Syrische ministerie van Binnenlandse Zaken in maart 2019 een circulaire heeft uitgevaardigd waarbij de bestraffing van illegaal vertrek door middel van gevangenisstraf en/of boetes, die voorheen van kracht was, wordt opgeheven, moeten Syriërs die hun land illegaal verlaten hebben - dit is zonder ‘exit stamp’ - zich nog wel melden bij de (lokale) politie of veiligheidsdiensten waar ze zullen worden ondervraagd over de redenen waarom zij Syrië hebben verlaten en hun activiteiten in het buitenland, hetgeen kan leiden tot dagvaarding, ondervraging, en/of arrestatie en detentie.

Verder moeten Syriërs bij terugkeer twee procedures doorlopen. Beide procedures worden geleid door de Syrische inlichtingendienst en bestaan uit een ‘security clearance’ en een ‘status settlement’. Het

onderscheid tussen beide procedures is niet helder, noch is er sprake van een eenduidig proces dat garanties biedt voor een veilige terugkeer.

Het verkrijgen van een veiligheidsmachtiging komt in wezen neer op een antecedentenonderzoek, waarbij wordt nagegaan of de betrokkene gekend is wegens deelname aan protesten, kritiek op de regering of voor het opnemen van wapens tegen de regering. Als onderdeel van het terugkeerproces wordt van veel terugkeerders vereist dat zij een vorm van individuele verzoening met de Syrische overheden aangaan. Dit verzoeningsproces houdt in dat de terugkeerder persoonlijke informatie aan de regering moet verstrekken, zoals over het verleden van zijn familieleden of zijn sociale media-accounts.

Bij de grensovergangen zijn er verschillende instanties die controles uitvoeren. De soort en de aard daarvan kunnen per grensovergang verschillen, afhankelijk van de locatie, de datum, de ambtenaren van dienst en de omstandigheden van de terugkerende Syriër, bijvoorbeeld of deze destijds illegaal het land verlaten had. Voor zover bekend zijn deze factoren bepalend voor hoe men in de praktijk behandeld wordt – en niet zozeer de etniciteit of religie.

Volgens één bron zijn er geen gevolgen bekend wegens het indienen van een beschermingsverzoek in het buitenland, noch is er informatie voorhanden dat dergelijke verzoekers specifiek werden gestraft bij terugkeer. Diezelfde bron stelt dat terugkeerders, die niet betrokken waren bij de oppositie en Syrië alleen vanwege de oorlog hebben verlaten, bij terugkeer meestal geen problemen ondervinden tenzij iemand tijdens hun afwezigheid bij de autoriteiten had aangegeven dat zij bijvoorbeeld betrokken waren bij activiteiten tegen de regering van Syrië.

Andere bronnen maken evenwel melding van personen die bij terugkeer vervolging ondervonden omdat zij Syrië illegaal hadden verlaten, omdat zij asiel hebben aangevraagd in het buitenland of vanwege hun gebied/regio van herkomst. Tevens zijn er meldingen dat terugkeerders, onder wie personen die voorafgaand aan hun terugkeer een individuele verzoening met de Syrische autoriteiten hadden gesloten, onderworpen werden aan mensenrechtenschendingen door de Syrische autoriteiten. Deze verzoeningsprocedure biedt zodoende geen garantie voor een probleemloze terugkeer. Verder blijkt dat de Syrische autoriteiten om meerdere redenen een specifieke terugkeerder kunnen viseren. Zo zijn er meldingen van arrestaties van terugkeerders gebaseerd op algemene beschuldigingen van ‘terrorisme’, vaak gebaseerd op de bewering dat een familielid banden heeft met de politieke/gewapende oppositie, omdat de terugkeerder afkomstig is van een gebied dat eerder in handen was van de oppositie, of omwille van hun beweerde deelname aan protesten en oppositiebewegingen in de begindagen van de opstand in Syrië of vanwege vermeende kritiek op Syrië. Bij de meeste terugkeerders zal sprake zijn van verschillende redenen waarom zij destijds vertrokken zijn, waardoor er dus verschillende redenen kunnen zijn waarom zij bij terugkeer verdacht zijn, waarbij ook het eerdere vertrek als een indicatie voor oppositie of dissidentie kan worden beschouwd.

In sommige gevallen kan de behandeling waaraan terugkeerders worden blootgesteld zo ernstig zijn dat het neerkomt op vervolging indien daarbij een verband met één van de vijf vervolgingsgronden bepaald in het Verdrag van Genève vastgesteld kan worden. In gevallen waarin geen nexus kan worden aangetoond, kunnen de implicaties van het verlaten van Syrië een relevante overweging zijn met betrekking tot subsidiaire beschermingsstatus.

Uit het geheel van wat voorafgaat blijkt dat de houding van de Syrische autoriteiten jegens terugkeerders niet eenduidig is en dat de nodige voorzichtigheid geboden is.

8.8.2. In casu sluit de Raad zich aan bij de commissaris-generaal waar deze stelt dat er in hoofde van verzoekster geen elementen aanwezig zijn die erop wijzen dat zij een zodanig profiel heeft met grote zichtbaarheid of publiek karakter dat zij bij terugkeer naar Syrië in het vizier zou komen van de Syrische autoriteiten. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij voor haar vertrek uit Syrië reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de Syrische autoriteiten, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Zo is er geen enkele aanwijzing dat verzoekster door de Syrische overheid als opposant beschouwd wordt. Verzoekster verklaarde immers nooit politiek actief geweest te zijn, noch deelgenomen te hebben aan politieke activiteiten in de brede zin (CGVS, p. 10). Evenmin is iemand van haar familie politiek actief (CGVS, p. 10). Verzoekster haalde geen problemen aan met de Syrische overheid in het algemeen of met de veiligheidsdiensten. De huiszoeking in haar huurwoning in Damascus in maart 2013, kort voor haar vertrek uit Syrië, was geen gerichte actie op verzoekster maar was een huiszoeking in het hele gebouw (CGVS, p. 14-15). Verzoekster heeft Syrië in maart 2013 legaal met haar paspoort verlaten, en kon ook in de zomer van 2019 legaal met haar paspoort zonder problemen in- en uitreizen. Verzoekster is afkomstig van Douma dat sinds 2018 terug onder de controle van de overheid staat (EUAA Country Guidance Syria van april 2024, p. 157). Uit het feit dat verzoekster, ondanks haar afkomst van Douma en soennitisch geloof, besloot om in de zomer van 2019 af te reizen naar Douma terwijl deze stad ondertussen terug in handen van de overheid is, kan worden afgeleid dat zij ab initio geen vrees voor vervolging of

ernstige schade koesterde. De problemen met de Syrische overheid die zij voor het eerst opwerpt in haar verzoekschrift en pas ter terechtzitting toelicht, met name de bewering dat zij bij haar terugkeer in de zomer van 2019 gearresteerd, vastgehouden en mishandeld zou zijn geweest en de bewering dat zij in 2021 twee maal door de Syrische autoriteiten zou zijn veroordeeld, acht de Raad niet geloofwaardig zoals hierboven reeds omstandig werd uiteengezet. Tenslotte heeft verzoekster zich in januari 2024 nog tot de Syrische autoriteiten gewend voor een nieuw paspoort dat haar zonder problemen werd afgeleverd. Er is aldus geen enkele indicatie dat verzoekster gevisieerd zou worden door de Syrische autoriteiten. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekster Syrië verliet omwille van persoonlijke problemen met de Syrische autoriteiten, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met die autoriteiten een risico zou lopen om te worden gevisieerd, laat staan dat haar overigens legaal vertrek uit Syrië om die reden risicoverhogend of – verzwarend zou zijn.

8.8.3. Evenmin brengt verzoekster enig ander concreet element aan waaruit zou blijken dat zij bij terugkeer naar Syrië alsnog in het vizier van de Syrische autoriteiten zou komen. Door in het verzoekschrift louter op te werpen dat zij omwille van haar vrouw-zijn en haar soennitisch geloof met een bijzondere kwetsbaarheid behept is bij een eventuele terugkeer, maakt verzoekster niet aannemelijk dat er in haar hoofd een risico op vervolging of ernstige schade bij terugkeer kan worden weerhouden. Het loutere feit vrouw of soenniet te zijn, is onvoldoende om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

8.8.4. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat er sprake is van een systematische vervolging van soennieten (EUAA, Country Guidance Syria, p. 71-73). Het louter behoren tot de soennitisch geloofsgemeenschap is dus op zich onvoldoende om een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in verzoeksters hoofd aannemelijk te maken. Verzoekster, die bij haar persoonlijk onderhoud voor het CGVS geen enkele vrees op basis van haar religie heeft aangehaald (CGVS, p. 12), brengt geen individuele omstandigheden bij die in dit verband duiden op een vervolgingsrisico of risico op ernstige schade.

8.8.5. Waar verzoekster stelt dat zij als vrouw een risico loopt op vervolging bij terugkeer naar Syrië, kan weliswaar niet worden ontkend dat de toestand van vrouwen in Syrië zorgwekkend is (EUAA, Country Guidance Syria, p. 86-94 ; zie ook EASO, COI Syria Situation of women, februari 2020 waarnaar de EUAA, Targeting of individuals, p. 108 verwijst), doch wijst de Raad er tevens op dat het louter behoren tot “de sociale groep van de vrouwen” niet volstaat om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (UNHCR, International Protection Considerations with regard to people fleeing the Syrian Arab Republic, maart 2021, p. 173-174). Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat er sprake is van groepsvervolging tegen vrouwen en/of meisjes, waardoor verzoekster in dit verband individuele elementen dient aan te reiken om haar vrees, als vrouw, te concretiseren, waartoe zij echter in gebreke blijft. De geweldsincidenten die verzoekster beweert te hebben ondergaan bij haar terugkeer naar Syrië in de zomer van 2019, acht de Raad niet geloofwaardig zoals hierboven omstandig werd uiteengezet. Verzoekster maakt haar profiel als kwetsbare Syrische vrouw niet aannemelijk. Verzoekster werkte gedurende verschillende jaren als leerkracht in Egypte, reisde in de zomer van 2019 alleen met haar kinderen voor een maand terug naar Syrië en reisde in juli 2024 alleen naar België. Bovendien heeft verzoekster ook nog een familiaal netwerk in Syrië die haar bijstand kunnen verlenen. Dat verzoekster omwille van haar vrouw-zijn nood heeft aan internationale bescherming, kan geenszins blijken.

8.8.6. Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekster in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in Syrië, besluit de Raad dat verzoekster nalaat in concreto aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar Syrië omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar haar land van herkomst.”

Wat betreft haar hypothetische bewering inzake een potentiële detentie in Egypte wegens een illegale binnenkomst en illegaal verblijf in Egypte ziet de Raad niet in waarom de verzoekende partij het grondgebied van Egypte zou willen of moeten betreden vermits zij niet meer over een verblijfsvergunning voor Egypte beschikt. Daarenboven blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verblijfsvergunningen van haar echtgenoot en kinderen voor Egypte inmiddels ook verstreken zijn. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat haar familieleden zich daar nog bevinden zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten. Bovendien blijkt uit niets dat het voor haar onmogelijk zou zijn om vanuit Egypte door te reizen naar een land waar zij wel een verblijfsrecht geniet of de nationaliteit heeft.

Er blijkt niet er sprake is van een schending van hogere rechtsnormen aangezien de grieven van verzoekende partij gestoeld op artikel 3 van het EVRM *prima facie* niet kunnen overtuigen.

2.7. De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid is niet ontvankelijk *ratione temporis*. Er werd geen overmacht aangetoond. De exceptie van niet-ontvankelijkheid, opgeworpen door de verwerende partij, is gegrond.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende september tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. RYCKASEYS